

И В А Д А Г О Н Е Щ А Т НОРВЕЖКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Веднъж апостол Петър се отбил при един ковач. Ковачът си бил продал душата на дявола и след седем години трябвало да му я даде, ако през това време дяволът го направи майстор над майсторите. Подписали и договор. И ковачът сложил надпис над ковачницата: „Ковач над ковачите.“ Св. Петър видял надписа и влязъл вътре.

— Какъв си? — попитал той ковача.

— Прочети надписа! Но може да не знаеш да четеш. Почакай тогава, ще мине някой и ще ти го прочете.

Пристигнал един конник и помолил ковача да му подкове коня.

— Не може ли аз да го подкова? — рекъл св. Петър.

— Че опитай! — казал ковачът. — Внимавай само да не сбъркаш нещо, та да си имам работа.

Св. Петър откъснал предния крак на коня, турил копитото в жаравата, нажежил подковата, после набил клинците и отново наместил крака на коня. Като свършил с него, той откъснал другия крак и направил същото. После се заловил за задните, отначало десния, а после левия: слагал ги в огъня, нажежавал подковите, забивал клинците и отново намествал нозете. Ковачът стоял и гледал.

— Бива те! — казал той на св. Петър.

— Нали?

След малко дошла майката на ковача да го вика за обяд. Тя била стара, прегърбена, цяла сгърчена и едва се тътрела.

— Гледай и прихващай! — продумал св. Петър на ковача. Грабнал бабичката, пхнал я в жаравата и изковал от нея една чудна, млада хубавица.

— Да, повтарям: добър майстор си! — казал ковачът. — Да, над моята врата пише: „Ковач над ковачите“, но пак казвам: „Човек, докато е жив, все се учи.“ И тръгнал за вкъщи да обядва.

Върнал се после и един човек довел кон да го подкове.

— Ей сега! Аз току-що научих как хубаво и бързо се подковава.

И почнал да чупи и да реже с трион нозете на коня. Откъснал всички и дума:

— Какво ще се бавя да ги кова един по един.

Наслагал нозете в огнището, турнал въглища и накарал чирака да надува духалото. Но разбира се, нозете изгорели и ковачът трябвало да плати коня на човека. Това не му се много понравилось, но току видял една бабичка да минава. И си казал: „С коня не сполучих, ще сполуча с

тая бабичка.“ Грабнал горката жена и я пъхнал в огнището. Тя викала, пищяла, молила му се. Но ковачът не искал и да чуе.

— От старост ти си и обезумяла. Не си знаеш късмета! За минутка само ще те подмладя и пет пари ти не ща.

Уви, и бабичката изгоряла, както конските нозе.

— Зле стори! — казал му св. Петър.

— Че кому е притрябвала тая дъртофелница! — казал ковачът. — Срамно е само за дявола, че не удържа думата си да извърши това, що е в надписа.

А св. Петър му дума:

— Ако обещава да изпълня три твои желания, ти какво би пожелал?

— Обещай и ще ти кажа — казал ковачът. Св. Петър обещал и ковачът започнал да нарежда:

— Желая, щото оня, когото помоля да се качи на ей тая круша в двора да остане там, докато аз не му кажа да слезе. Друго: оня, когото поставя на ей тоя стол, да не може да стане, докато аз не му позволя. И най-последно: оня, когото помоля да влезе в моята телена кесийка, що имам в джоба си, да остане там, докато аз не го пусна.

— Лош човек си! — казал му св. Петър. — Преди всичко ти трябваше да пожелаеш да се смили Господ над тебе, грешнико!

— Тъй високо аз не летя — отвърнал ковачът. Св. Петър се сбогувал и си заминал.

* * *

А времето си минавало. Срокът дошъл и ето го дяволът, иде да прибере душата на ковача.

— Готов ли си? — попитал дяволът, като проврял нос в пукнатината на вратата.

— Само да направя калпаче на тоя гвоздей — казал му ковачът. — Покачи се на ей оная круша да си похапнеш малко круши. Навярно си изгладнял по пътя.

Дяволът му поблагодарил и се качил на дървото.

— Да, като си помисля само, излиза, че по-рано от четири години няма да свърша с тоя проклет гвоздей! Страшно твърдо желязо! А ти

не ще можеш вече да слезеш, та седи там и си почивай.

Дяволът почнал да се моли — и тъй, и иначе го придумвал да му позволи да слезе, но ковачът от молба не разбирал. Най-последно дяволът се съгласил да го почака още четири години.

— Слизай тогава! — рекъл ковачът.

Но изтекло и това време и дяволът пак се явил.

— Готов си вече, нали? Направи ли калпачето на гвоздеа?

— Че го направих, направих го, но все пак малко си избързал: още не съм изпилил гвоздеа. Откак се помня, такова яко желязо не съм виждал. А докато аз работя, ти поседи малко ей на оня стол да си починеш: мисля, че си доста изморен.

Дяволът му поблагодарил и седнал на стола да си почива. Но щом седнал, ковачът пак що си знае:

— Като си помисля само, виждам, че четири години ще ми трябват да изостря тоя дяволски гвоздей.

Отначало дяволът почнал да моли ковача го пусне, а после се разсърдил и взел да заплашва. А ковачът току се извинява: какво да прави с такова твърдо желязо; и почнал да утешава дявола, че той си почива тъй спокойно и удобно и че след четири години веднага ще го освободи.

Няма що: дяволът и сега трябвало да му обещае, че ще го почака още четири години. Тогава ковачът му позволил да стане и дяволът бързо офейкал.

— Разбира се, сега вече трябва да си готов — казал дяволът след четири години, когато се явил и надзърнал в ковачницата.

— Готов съм! — продумал ковачът. — Ей сега ще тръгнем. Само че стоя и си мисля: вярно ли е, че ти можеш да се смалиш колкото си искаш!

— Вярно е! — потвърдил дяволът.

— Тогава влез, моля ти се, в моята кесийка и виж здраво ли й е дънцето. Тя е тъй тясна, че аз не мога да бръкна с ръка, а ме е страх да си не разпиля по пътя парите.

— Добре — казал дяволът, смалил се — и се пхнал в кесията, а ковачът побързал веднага да я закопчае.

— Кесията ти е здрава — обадил се отвътре дяволът.

— Туй хубаво, само че добре е да бъдеш предварително умен, а не отпосле. Както и да е, но трябва да се залепи затвора.

И ковачът сложил кесията върху въглените и я нажежил до нагриване.

— Ай-ай! Ти луд ли си? Или забрави, че аз съм вътре? — пищял дяволът.

— Какво да се прави — казал ковачът, — според пословицата: желязото трябва да се кове, докато е горещо.

И поставил кесията на наковалнята, грабнал най-тежкия чук и почнал да удря с все сила.

— Ай-ай-ай! — пищял дяволът. — Пусни ме, моля те, и никога вече няма да идвам.

— Да, мисля, че добре е залепено — думал си ковачът. — А сега вече можеш да излезеш.

Отворил кесията и дяволът офейкал, та се не видял.

Но минало време и ковачът се досетил, че зле е сторил, като се е съгласил с дявола:

— То се знае, че в рая няма да ме пуснат и къде ще се дяна, щом и с дявола се скарах.

И решил, че добре ще бъде колкото може по-скоро да се настани нейде — в рая или в пъкъла, безразлично къде. Няма да остане без стряха, я. Нарамил чук и тръгнал. Стигнал оня кръстопът, дето се делят пътищата за рая и за ада. Тук той настигнал селския шивач. Върви си шивачът, подскача и размахва ютия.

— Здравей! — дума му ковачът. — Къде така?

— В рая, ако ме пуснат. Ами ти?

— Не сме другари: искам аз по-скоро да се пъкна в ада — знаем се малко нещо с дявола.

Сбогували се и продължили пътя си. Ковачът бил як, здрав и крачел по-бързо от шивача, и рано стигнал пред вратите на ада. Тук той заповядал на стражаря да съобщят на дявола, че един човек иска да поговори с него.

— Попитайте го кой е — поръчал дяволът на стражарите.

— Поздравете го и му кажете, че аз съм същият оня ковач с кесията, той ме знае. И кажете му още, моля ви се, по-скоро да ме пусне. До пладне съм работил и толкова път съм бил.

Щом узнал кой го търси, дяволът веднага заповядал на стражата по-бързо да заключат всичките девет катанци на адовите врата.

— Поставете и десети! Иначе щом се навре вътре, целия ад ще обърне с главата надолу! — казал им дяволът.

— Тук за мене няма подслон — казал си ковачът. — Трябва да се опитам да се вмъкна в рая.

Повърнал се, стигнал кръстопътя и уловил оня път, по който бил заминал шивачът. Яд го било, че напусто бил изминал толкова път, и тъй бързо закрачил, че пристигнал до вратите на рая тъкмо когато св. Петър ги поотварял да се вмъкне вътре шивачът.

— Трябва да се бърза! — казал си ковачът и хвърлил чука в полуотворената врата, за да не може да се затвори тя след шивача.

И ако не е успял да се промъкне тогава, то и аз не мога да ви кажа де е сега нашият „майстор над майсторите“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.